

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

2 sönd. i påsktiden

”Påskens vittnen”

Jes 43:10-13

1 Kor 15:1-11

Joh 21:1-14

Ps: 743, 156, 153, 470

”Jag ger mig ut och fiskar”, säger Petrus och de andra hänger på. Man får lite känslan att det är mest i brist på annat som de återgår till sitt gamla yrke. Här har Jesus uppstått från det döda. Han har visat sig för dem. De fick alla fysiska bevis för att han verkligen var uppstånden. Ändå känns det lite som om det inte riktigt har gått in i deras huvuden vad som faktiskt har hänt. Och kanske det måste ta tid för dem: Jesus visar sig flera gånger under denna tid och vid varje tillfälle så leder han dem ett litet steg i taget i rätt riktning.

Nu ger de sig alltså ut och fiskar, sju av lärjungarna: Petrus, Tomas, Natanael, Jakob och Johannes och ytterligare två lärjungar. Vi vet inte namnet på de två sista, men om det var Andreas och Filippus så är det samma sju lärjungar som i början av Johannes evangelium är de första att bli kallade. Den ursprungliga skaran. Och de återgår till sin ursprungliga syssla. Nu sluts cirkeln. Känslan är att man är tillbaka där man började. Vi har Tiberias sjö, lärjungar i en fiskebåt. Och så har vi Jesus på stranden.

För plötsligt är han där. Stående på stranden och ropande ut till dem: ”Har ni någon fisk?” Kanske de tänkte att det var en fiskhandlare från byn som var spekulant på fångsten, för uppenbarligen så kände de inte igen honom. Jesus är densamme, men ändå inte. Men så ropar han något som måste vara bekant för dem: ”Kasta ut nätet på högra sidan av båten!” Och när fiskuret upprepas så är det ingen tvekan längre. Den lärjunge som Jesus älskade var den förste som förstod. ”Det är Herren”.

Det här var en tidig morgon och stranden var öde förutom Jesus. Förmodligen var det ingen annan båt ute på sjön heller. Det var alltså bara de här sju männen som såg honom och bevittnade den levande Herren. Dessa påskens vittnen. De var inte så många som såg Jesus efter hans uppståndelse och före hans himmelfärd. Det var kvinnorna vid graven, de tolv och ytterligare några lärjungar. De flesta såg honom vid hans himmelfärd då mer än fem hundra var samlade. De som sen skulle utgöra den första församlingen in Jerusalem. Men han visar sig alltså inte offentligt.

Det var ju annorlunda med hans död. Det var en händelse som var plågsamt offentlig. När han hängde på korset kunde alla som hade lust komma dit och se så mycket de orkade. Hans död utnyttjades som offentlig underhållning. Och det fanns inget tvivel om att han verkligen hade dött. Det visste alla, när det gäller hans död så fanns ingen Tomas tvivlare.

Och nu här han besekrat döden så hade han ju i triumf kunnat bana sin väg in i Jerusalem med sina anhängare jublande av glädje. Han hade kunnat vinka på Pilatus och rida rakt in till stora

rådet och säga. ”Vad var det jag sa? Tror ni nu att jag är Guds son?” . Ingen skulle våga göra något mot honom när de såg vilken makt han hade, som kunde besegra döden.

Men istället visar han sig i låsta rum, på öde stränder, för bara ett fåtal utvalda vittnen. Det tillhör Guds hemlighet att han smyger in sin närvaro bland oss. Han bygger sitt rike i stillhet, det sker så småningom och utanför den offentliga världen.

Många ställer frågan: varför visar sig Gud inte för alla och envar? Så att det alltså inte kan råda något tvivel om att han finns! Ja, den frågan hade man alltså kunnat ställa redan då, från början. Att Gud inte visar sig är inget nytt fenomen.

Fram till sin död visade sig Jesus offentligt, vem som helst kunde söka upp honom för att prata med honom. Men som uppstånden visade han sig bara för de som redan trodde på honom. Och här finns en antydning till svar på varför han inte var en offentlig person. Han visar sig för dem som behöver det, för dem som *vill* tro och söker honom. Stora rådet hade inte alls blivit glada om han hade besökt dem.

I apostlagärningarna (10:41) så säger Petrus i ett av sina tal: ”*Men Gud uppväckte honom på tredje dagen och lät honom visa sig, inte för hela folket utan för vittnen som Gud i förväg hade utvalt, nämligen för oss som åt och drack med honom efter hans uppståndelse från de döda.*” Det är förmodligen denna händelse, när han visar sig på stranden med nystekt fisk och bröd, som Petrus avser när han talade om att de åt och drack med honom.

Det finns ett tydligt mönster i Jesus uppträdande mellan påsk och pingst, det är framförallt tre saker som betonas: Jesus *visar sig*, han *talat* till dem och han *höll måltid*. Så sker också nu vid stranden. Först visar han sig för dem på stranden, även om de inte omedelbart förstår vem han är. Sen talar han till dem: ”Mina barn, har ni ingen fisk”, ”Kasta ut nätet på höger sida”. Och det sista han säger är. ”Kom och ät.” Därefter åt de tillsammans av fisken och brödet. Steg för steg förde han dem till en allt djupare insikt om vem han är.

Samma sak vill han göra med dig. Även om vi anser oss vara troende så kan även vi ha svårt att känna igen honom. När han visar sig så förstår vi inte att det är han. Men därför talar han till oss. Han talar till oss genom ordet och genom andra människor. Men han nöjer sig inte med det heller. För lärjungarna var det inte riktigt nog att få höra honom tala: den viktigaste igenkänningsfaktorn var när han åt med dem. Det var när han bröt brödet som Emmauslärjungarna kände igen honom. Det är nu när han äter med dem vid stranden som de på djupet förstod vem det är. Måltiden är det djupaste sättet att lära känna honom. Nu säger han: ”Kom och ät” även till dig. Han bjuder in dig att hålla måltid med honom.